

Підготував Дмитро ГОРНАКЕВИЧ

Сестро Михайлино, розкажіть, будь ласка, як, коли Ви опинилися на служінні в Казахстані?

До Казахстану нас [сестер-служебниць – прим. Дмитра Горнакевича] запросили в 2000 році. Тоді наша Церква в Казахстані належала до складу Києво-Вишгородського екзархату. Владика Василь Медвіт звернувся з проханням до нашого згромадження про кількох сестер, які могли б поїхати на служіння до Казахстану, і, мабуть, Бог хотів, щоб я була в числі перших. Ми приїхали до Караганди 16 червня 2000 року.

Яка вона – Греко-Католицька Церква в Казахстані?

Звичайно – українська. Тут ми служимо людям, які опинились на цих землях з різних причин. Багато наших вірних є жертвами сталінських репресій, це ті, хто сидів в концтаборах і не мав дозволу повернутися на рідні землі, або хто просто був виселений з рідних земель за свої переконання. А на півночі Казахстану, наприклад, в Астані чи в Павлодарі, наші громади складаються переважно з людей, які їхали «піднімати циліну». Всі вони – українці. Не можна не зауважити, що молоде покоління вже часто з мішаних сімей, і тому трохи згодом, можливо, тут і буде потреба нашу Церкву назвати Казахстанською Греко-Католицькою. У кожному разі Церква завжди є Божим ділом, і Господь попроведить так, як буде найкраще для спасіння нашого і тих людей, яких ставить на нашій дорозі.

Охарактеризуйте, будь ласка, ставлення органів влади Казахстану до Греко-Католицької Церкви.

Для органів влади ми тут не є якоюсь окремою Церквою. Вони вважають нас частиною (чи гілкою) Римо-Католицької Церкви. Тому проблем з владою, дякувати Богові, немає. Все ж таки країна мусульманська, і тому ми тут – як гості. Казахи розуміють, що велика кількість населення є християнським, і тому толерують нас.

Чи має якийсь вплив присутність Греко-Католицької Церкви на суспільно-релігійне життя місцевого населення? Як це виявляється?

Думаю, що будь-де присутність Церкви має великий вплив на життя населення. А між тим, що є зазвичай, наша Церква в Казахстані часто стає також і осередком національним, де можуть українці не лише молитися рідною мовою і в своєму храмі, але й пізнавати духовні та національні традиції. Церква об'єднує українців і виховує в молодому поколінні любов до того, що є притаманне нашому народові. Так спільно ми і молимося, і святкуємо. Наприклад, на Різдво готуємо молодіжні та дитячі вертепи і з ними відвідуємо українські родини, а на Шевченківські дні готуємо національні концерти... В Караганді при Церкві діє також і українська недільна школа, в якій бажаючі можуть, окрім іншого, вивчити чи поглибити знання рідної мови.

Якими є стосунки з Римо-Католицькою і Православною Церквами в Казахстані та з її вірними?

Тут християнські церкви живуть дружно. Для всіх нас територія тут місійна, і це допомагає зберігати єдність. Особливо міцні стосунки з Римо-Католицькою Церквою: на великі свята ми з нашими вірними йдемо молитися до них, а вони на наші свята також приходять зі своїми вірними до нас. А раз в рік, в День пам'яті жертв репресій, на

могилах загиблих в концтаборах моляться разом всі: і християни, і мусульмани.

Якими є стосунки з іншими християнськими організаціями Казахстану та з представниками інших релігій, зокрема з ісламом?

Тут національна політика сприяє мирному співіснуванню різних релігій. Але недавно повідомили, що є одне виключення – в Казахстані заборонили проповідувати Свідкам Єгови, визнавши їх релігією, яка шкодить людям. А всіх інших толерують. Та особливих стосунків із представниками інших релігій ми не маємо. В будь-якому разі, ворожого ставлення немає, навіть зі сторони ісламу.

Як підтримується контакт з нашою Церквою в Україні?

Як? Цікаве запитання. Найперше, всі ми належимо до УГКЦ в Україні. Тут ми на місцях. Священики, які тут працюють, також майже всі з України, і туди ще мають надію повернутись. Деколи (особливо влітку) приїжджають семінаристи з України на допомогу. Та й новини нашої Церкви в Казахстані можна знайти найшвидше на офіційному сайті УГКЦ.

Які актуальні проблеми і потреби Греко-Католицької Церкви в Казахстані?

Мабуть, найактуальнішою проблемою і потребою нашої Церкви в Казахстані є недостатність священиків. На жаль, не так багато тих, хто йде за покликом Христа до служіння Богові, готові отак просто їхати туди, де люди справді потребують чути Слово Боже. А тут є дуже багато місцевостей, які не маємо можливості охопити своїм служінням тому, що нас мало. І не знаю, чи то звичка до зручного життя, чи то страх перед невідомим, чи ще щось зупиняє тих, кого Господь кличе саме до праці на цих землях. А я переконана в тому, що кличе – адже Він хоче спасти і цих людей, донести до них Свою Любов. Лише потребує для цього нас з вами. Задумаймось над цим...

Які перспективи розвитку Греко-Католицької Церкви в Казахстані?

Тут є все необхідне для розвитку нашої Церкви. Тут є діти і молодь з українських родин. Вони залишаються в Церкві, і саме тому вона тут жива. Якщо приїдуть ще священики, і буде більше парохій – створиться спочатку, можливо, екзархат, а тоді – єпархія. Все це є можливим, якщо серйозно візьмемо до уваги, як багато наших людей, загнаних часто насильно на ці землі, ще й досі без пастирської опіки...

Розкажіть про ваше служіння. В чому воно полягає? Скільки сестер-служебниць є в Казахстані? Скільки парохій ви охоплюєте своїм служінням?

В Караганді на теперішній час мешкають дві сестри, а в Астані – ще дві.

Вже з самого початку сестри перебрали на себе церковний спів, догляд за чистотою та оздобленням храму, а також за катехизацію дітей та молоді. В перший же рік були проведені спільно з Римо-Католицькою Церквою молодіжні реколекції, в яких взяли участь біля 50 молодих людей. Щороку нові групи дітей урочисто приступають до першої Сповіді та Святого Причастя. Катехизм слухають не тільки діти, але й молодь та старше покоління (багато з них також готувалися до причастя Святих Тайн).

Створено дві групи молитви зі Святим Письмом, які збираються щотижня, щоб поділитися Словом Божим. Ці зустрічі завжди відбуваються під проводом сестер-служебниць.

Окрім праці при парохії, сестри виїжджають до українців на місця їх поселення: 4 роки

велася катехизація дітей Кирзаводу (доїжджали до них 15 км), майже щомісяця упродовж року їздили до м.Сатпаєва (600 км. від Караганди) на зустрічі Українського товариства, де проповідували Слово Боже, відповідали на запитання людей, і так допомогли сформуватись новій громаді, яка почала діяти з 2003 року.

Коли була така потреба, то сестри виїжджали співати Богослужіння до Павлодару і Астани.

Щоліта за 200 км. від Караганди, в Каркаралінську, організовуються християнські відпочинкові табори для дітей та молоді, і це є чудовою нагодою виховувати молоді серця у вірі й любові. Вже через перші табори проходило до 100 дітей та молоді. Останні роки їх кількість зменшилась, оскільки одне покоління молоді виросло, поодружувалось, а дітей відповідного віку менше. Однак праця продовжується.

У 2004 році до Казахстану приїхало ще дві сестри, ними утворено ще одну спільноту СНДМ в столиці Казахстану – Астані. Основною їх працею стало служіння в Нунціатурі (посольстві Ватикану). А окрім цього, сестри допомагали при парохії та вчили дошкільнят в Українському ліцеї.

В Караганді, допомагаючи отцю-пароху, сестри-служебниці деякий час верстали газету «Парафіяльний вісник».

Активну участь сестри беруть в організації різних свят: духовних і національних, наприклад, свята Миколая і Різдво, Шевченківські свята й День матері. Розучують з дітьми та молоддю пісні й вірші, ставлять сценки і вистави. Таким способом прищепляється любов молодих сердець до українського слова та культури.

Плекаючи наші традиції, сестри вчать готувати (і самі готують) страви Святого вечора, оздоблювати писанки на Пасху, вишивати...

Щиро дякуємо Вам, дорога сестро Михайлино, за цікаву розмову. Бажаємо Вам відваги, наснаги, терпіння і всіх Божих ласк, які необхідні для служіння Христові й людям!

Дякую й вам, дорогі семінаристи! В нашому служінні ми поручаємось вашими молитвами і підтримкою. Пам'ятайте, що Господь Бог бажає спасіння всім людям, і тим, котрі в далекому Казахстані, теж. І туди треба нести Слово Боже і Христову Любов. А для цього Господь потребує нас з вами. Не забуваймо про це...

Д. Горнакевич. Інтерв'ю з с. Михайлиною Горнакевич СНДМ (Згромадження сестер служебниць Непорочної Діви Марії) // Слово № 3-4 (37) (2008-2009) с. 18-20